romantika

„Tobula jaudinančių, komiškų, mielų ir širdį glostančių akimirkų alchemija.“

KENNEDY RYAN, *The New York Times* bestselerių autorė

ABBY JIMENEZ

NAKTIS, KAI MES SUSITIKOM

svajonių knygos

ABBY JIMENEZ

NAKTIS, KAI MES SUSITIKOM

Iš anglų kalbos vertė
Asta Buckiūnaitė

svajonių knygos
Vilnius, 2026

Autorės pastaba

Nors visų mano knygų viršeliuose pavaizduoti linksmi karikatūriniai personažai, jų turinyje gali būti nagrinėjamos rimtos temos. Jei manote, kad įspėjimai apie galimas traumuojančias detales gadina intrigą, praleiskite šį skyrelį ir mėgaukitės knyga. Jei norite gauti informacijos apie galimas traumuojančias detales, skaitykite toliau.

Įspėjimai dėl jautraus turinio: alkoholizmas (antraeiliai personažai, tėvų praeitis), užuomina apie vairavimą išgėrus, anafilaksija (alergija riešutams), panikos priepuoliai, potrauminio streso sutrikimas, depresija (ja serga antraeilis veikėjas), neseniai mirusi pagrindinio vyro veikėjo motina (mirė nuo alkoholizmo sukeltos kepenų cirozės prieš tris mėnesius), fizinis smurtas, skurdas, finansinis stresas, tapatybės vagystė, knygoje aprašytas raištinės gyvatės galas, netiesioginė užuomina apie šuns papjautą graužiką ir varlę, šlapimo nelaikymas (antraeilis veikėjas), dietos kultūra (sportininko dieta), būsto išieškojimas (pagrindinės veikėjos tėvas nustojo mokėti sąskaitas), pagrindinio veikėjo tėvo mirtis (širdies smūgis, sulaukus aštuoniasdešimt trejų metų amžiaus), pagirios, cigaretės (antraeiliai personažai), nuoroda į dainą apie grupės gerbėją, nužudžiusį nėščią merginą ir nusižudžiusį, šiurkštus bučinys be sutikimo.

Mano agentei Stacey Graham, su kuria išleidome
jau aštuonias knygas ir pasirašėme šešias knygų sutartis.
Prieš devynerius metus aš tau nusiunčiau
užklausos laišką su anekdotu apie kitą galą.
Visa kita – literatūros istorija.

1 skyrius

Krisas

Suskambo telefonas.

Ketvirtis po penktos ryto.

Maikas.

Mieguistas atsiliepiau:

– Ko?

– Brolau, reikia paslaugos.

Sudejavau.

– Kokios dar paslaugos?

– Reikia, kad nuvežtum Larisą ir jos mamą į ligoninę.

Kietai sumerkiau akis tamsoje.

Mano geriausias draugas – visoks. Be galo ištikimas. Atiduos paskutinius marškinius. Jis juokingas, dosnus ir globoja žmones, kurie jam rūpi. Bet kartu jis ir tas, kuris greičiausiai paskambins klaikiai ankstyvą valandą su prašymu, prasidedančiu žodžiais: „Reikia paslaugos...“

– Pažadėjau jas nuvežti. Larisos automobilį remontuoja, o jos mamos automobilis su mechanine pavarų

dėže, Larisa tokio nevairuoja. Šiandien jos mamai paskirta operacija.

Apsiverčiau ant nugaros.

– O *kodėl* tu negali nuvežti?

– Susimoviau, žmogau. Vakar vakare padauginau. Man supistos šimtmečio pagirios. Regis, aš vis dar girtas.

– Maikai, šiandien man laisvadienis. Aš pavargęs.

– Žinau. Klausyk, nėra kito žmogaus, kuris galėtų jas nuvežti. Džesis su Beka išvykę į Vakaną švęsti metinių. Chavjeras mieste, bet neatsiliepia į skambučius. Paklausiau net mamos.

– Aš nepažįstu Larisos, – numykiu suspaudęs nosies nugarėlę. – Mačiau ją tik vieną kartą.

– Nagi, bičiuli. Ji niekaip nenusigaus ten taip anksti ryte.

– Ar jos mama negali vairuoti? Grįždama ras automobilį per pavėžėjimo programėlę.

– Ir palikti automobilį stovėjimo aikštelėje? Tada Larisa ten liks viena, kol mamą operuos. Neversk manęs maldauti. Man labai reikia. Prašau.

Spoksojau tamsoje į lubas. *Šūdas.* Nuspyriau antklodes.

– Kodėl prisigėrei, jei žinojai, kad reikės anksti keltis? – Įjungęs lempą ant naktinio stalelio susiraukiau nuo užliejusios šviesos.

– Paslydau. Klausyk, atsimokėsiu. Nuplausiu tavo automobilį, bičiuli, padarysiu bet ką. Užtrukau pusantro mėnesio, kol ši mergina sutiko su manim išgerti kavos. Ji nustos su manim kalbėtis, jei ją nuvilsiu. Larisa man labai patinka, negaliu visko sugadinti.

Apsivilkau džemperį su gobtuvu.

– Lieki labai skolingas. Kalbu rimtai.

Maikas atsiduso iš palengvėjimo.

– Ė, nesakyk Larisai, kad man pagirios, gerai? Pasakysiu, kad skauda galvą.

– Kaip nori. Tik parašyk man adresą. – Padėjau ragelį.

Akimirką stovėjau kambario viduryje, per daug suirzęs, kad pasijudinčiau.

Šita nesąmonė mane suerzintų net gerą dieną.

O geros dienos jau seniai nemačiau.

Viskas, ko norėjau, – miegoti ir kad mane paliktų ramybėje. Labiau troškau antro dalyko.

Vaikinai atkakliai bandė ištempti mane iš namų, kiek tik įmanoma – už pastangas padėti aš jiems nuoširdžiai dėkingas. Bet ši situacija – tipiška Maikui. Ir su kuo, po velnių, jis gėrė? Dievas mato, jei bičiuliai vakar kur nors būtų ėję, būtų mane pagrobę ir įsimetę į automobilio bagažinę.

Nuslinkau į vonios kambarį nusiprausti.

Po dvidešimties minučių sustojau prie nedidelio pastato ne pačiame geriausiame rajone. „Vindzoro pilies apartamentai“.

Ši vieta nė iš tolo nepriminė pilies. Butų languose įtaisytos grotos. Takas sutrūkinėjęs ir vietomis iškilęs, o ant šaligatvio priekyje, šalia sudaužyto televizoriaus su „kiškio ausų“ antenomis, tįsojo dėmėtas čiužinys. Įjungiau stovėjimo pavarą ir prieš išlipdamas nusiteikiau bendrauti su žmonėmis. Saulė vos pakilusi. Sušiktas Maikas.

Tvardydamasis, kad veidas neišduotų nuotaikos, pasibeldžiau į duris, pažymėtas 104 numeriu. Po akimirkos duris atidarė Larisa. Ji vilkėjo pilką džemperį, buvo

nepasidažiusi. Šviesūs plaukai surišti į uodegą, o mėlynos akys paraudusios.

Larisa dirbo padavėja Maiko mamos kavinėje „Donna's". Ten ją mačiau keletą kartų, bet ji niekada manęs neaptarnavo. Iš tikrųjų susitikau su ja tik kartą, penkioms minutėms prieš porą mėnesių. Po koncerto, į kurį mane išsitempė draugai. Larisa buvo basa ir jai reikėjo parvažiuoti namo. Teko rinktis – su manim arba su Maiku.

Larisa pasirinko Maiką.

Man vėl toptelėjo – kokia ji graži. Šitai pastebėjau ir tą vakarą koncerte. Mudu abu su Maiku.

Larisa sumirksėjo.

– Kur Maikas?

– Jis tau nesakė? – nustebau.

– Ne...

Iiiir, aišku, pamiršo parašyti žinutę.

– Maikui migrena, – sumelavau. – Paprašė manęs nuvežti tave. Aš – Krisas. Mudu susitikom vieną vakarą.

– Pamenu... – nedrąsiai linktelėjo Larisa.

Prikandusi lūpą, Larisa dirstelėjusi per petį vėl atsisuko į mane.

– Atsiprašau, – tyliai tarė, – galiu išsikviesti taksi.

– Aš jau buvau atsikėlęs, – pamelavau. – Šiandien neturėjau ko veikti, – dar vienas melas. – Man nesunku. Tikrai.

Jai už nugaros kažkas artėjo. Vidutinio amžiaus moteris su kepurėle. Pamačiusi mane, sustojo.

– Oi! Kur Maikas, brangute?

Nusišypsojau moteriai.

– Maikas šįryt serga. Aš – Krisas, geriausias Maiko draugas.

– Krisai, tai mano mama, Nensė. – Larisos veide vis dar mačiau abejonę.

– Malonu susipažinti. – Siektelėjau sportinio krepšio Nensės rankose. – Leiskit paimti.

– Oho. Koks džentelmenas, – nušvito Nensė, paduodama krepšį ir klausiamai žvelgdama į dukrą.

Abi moterys atrodė apsiverkusios.

Nežinojau, kokia operacija laukia Nensės. Ne mano reikalas, todėl nesiruošiau kišti nosies, bet akivaizdu, kad šįryt vyko kažkas labai asmeniško, ir jiedvi tiek pasitikėjo Maiku, kad paprašytų jas pavežti, o jis atsiuntė nepažįstamąjį. Ir net nepaskambino, kad jas informuotų, – tikriausiai nusmigo.

Žiauriai pykau ant draugo.

– Gal jau eikim? – paklausiau.

Larisa linktelėjo.

– Taip. Ačiū.

Moterys nusekė paskui mane iki automobilio. Įdėjęs Nensės krepšį į bagažinę atidariau jodviem dureles. Larisa paliepė mamai sėstis į priekį. Nensė atsidavė cigaretėmis.

Kelionė iki Šiaurės vakarų karalystės ligoninės truko dvidešimt minučių. Tikėjausi, kad važiuosime tylėdami, bet Nensė pasisukusi keleivio sėdynėje pažvelgė į Larisą.

– Žinai, Viešpats sunkiausias kovas skiria stipriausiems karžygiams.

– Mama, baik, – sudraudė Larisa.

Nensė vėl atsigręžusi į priekį sužiuro į mane.

– Seniai pažįsti Maiką?

– Dvidešimt penkerius metus, – atsakiau įsukdamas į greitkelį.

– Larisa, regis, minėjai, kad tą vakarą, kai susitikot koncerte, buvo keletas vaikinų? – atsigręžusi per petį paklausė Nensė.

Larisai neatsakius, įsiterpiau aš:

– Buvom keturiese. Kiti du – Chavjeras ir Džesis.

– Ar jūs visi tokie simpatiški?

Iš netikėtumo užsikosėjau.

– Mama!

– Ką? – Nensė atsigręžė į dukrą. – Jis dailus vyrukas. Ar privalom sėdėti ir apsimetinėti nepastebinčios?

Mano kaklą išmušė raudonis.

Larisa sėdėjo už manęs, todėl galinio vaizdo veidrodėlyje jos nemačiau, bet vis tiek jaučiau, kaip ji rūsčiu žvilgsniu veria motiną.

– Na, tai turi merginą? – paklausė Nensė kreivai šyptelėjusi.

– Ne, šiuo metu neturiu.

– Kodėl ne?

– Mama... – Larisos balsas nuskambėjo įspėjamai.

Nensė dramatiškai atsiduso, lyg dukra nuo galinės sėdynės gadintų jai linksmybes.

– Bandau pailsėti nuo pasimatymų, – pasiteisinau persirikiuodamas į kitą eismo juostą.

– Hm. – Nensė pauostė savo megztinio rankovę. – Atsiduoda sriuba. Larisa, ar vėl verdi neįjungusi gartraukio? Visi mano drabužiai prasmirdo svogūnais.

Aš nejutau sriubos kvapo. Tačiau užuodžiau cigarečių dūmus.

– Nieko neviriau neįjungusi gartraukio, mama.

Nensė vėl pauostė drabužio rankovę.

– Turbūt ir tu atsiduodi sriuba, jei jau aš smirdžiu. Pauostyk savo džemperį.

Iš galinės sėdynės nesigirdėjo jokio atsakymo.

Negaliu pasakyti, iš kur žinojau, bet pajutau, kad Larisa tuoj pravirks.

– Ar mėgsti tinklalaides? – pakeičiau temą.

– Kartais... – Nensė gūžtelėjo pečiais.

– Šita patiks, – patikinau, įjungdamas radijo imtuvą.

Paleidau komedijos seriją, kurios kartais klausydavau važiuodamas į vaistinę. Pagarsinau imtuvą tiek, kad Larisos mama negalėtų toliau kalbėti. Laimei, planas išdegė.

Mums sustojus prie pacientų išleidimo vietos, Larisos mama išlipo, o Larisa pasilenkė pro atviras dureles.

– Ačiū.

– Pastatysiu automobilį, susitiksim viduje.

– Tikrai nebūtina.

– Maikas paprašė manęs pasilikti su tavim...

– Susitvarkysiu. Tikrai. Labai ačiū. Grįžti pasinaudosiu pavėžėjimo programėle.

Man nespėjus paprieštarauti, Larisa užtrenkusi dureles nulydėjo mamą prie automatinių durų į ligoninę.

Kokią minutę stebėjau jas tolstančias, tarsi laukčiau, kad Larisa persigalvojusi atsisuks.

Bet ji neatsisuko.

Nors turėjo palengvėti atgavus laisvadienį, geriau nepasijutau. Maikas primygtinai prašė nepalikti Larisos vienos. Būtų neteisinga išvažiuoti.

Iš dalies svarsčiau pastatęs automobilį vis tiek užeiti vidun, bet nusprendžiau to nedaryti, jei paaiškėtų, kad Larisa nenori mano draugijos. Aš menkai pažinojau šią merginą, nenorėjau pasirodyti įkyrus.

Įjungęs pavarą ir jau beveik pasiekęs gatvę, supratau, kad Nensė pamiršo savo krepšį bagažinėje. Neturėjau Larisos numerio, taigi negalėjau parašyti jai ir paprašyti susitikti prie įėjimo. Neturėjau pasirinkimo. Pastatęs automobilį įžengiau į ligoninę.

2 skyrius

Larisa

Vos tik mamą išvežė į operacinę, vėl pravirkau.

Verkiau beveik visą naktį ir ryte. Mama – taip pat.

Tėtis, pasinaudojęs socialinio draudimo numeriu, mano vardu gavo kredito kortelę. Apie tai sužinojau tik paaiškėjus, jog mano mokesčių permoka, kurią planavau išleisti automobiliui remontuoti, buvo nuskaityta skolai padengti. Vakar gavau elektroninį laišką.

Mama nedirbo, mes vos sukrapštėme pinigų nuomai. Neįsivaizdavau, kaip apmokėsime šias gydymo sąskaitas, o dabar net nežinojau, kur rasti pinigų automobiliui iš autoserviso atsiimti. Negalėjau prašyti daugiau laisvų dienų. Gyvenau nuo algos iki algos, dirbau papildomus darbus, kad galėčiau nupirkti maisto.

Vakar vakare iki vidurnakčio prižiūrėjau kaimynės vaiką, kad uždirbčiau dvidešimt papildomų dolerių. Devintą valandą paguldžiusi jį į lovą užmigau ant sofos, o mažius mane pažadinęs pranešė, jog prabudęs nupiešė

mano portretą – ant kambario sienos su mamos kosmetika. Juokas pro ašaras.

Man buvo taip gėda dėl to nutikimo, kad net pinigų neėmiau.

Atsisėdusi ant pilkos kėdės laukiamajame, pritraukiau kojas prie krūtinės ir nuleidau galvą ant kelių.

Nenorėjau būti viena ligoninėje. Norėjau eiti namo.

Trokšte troškau įšokti į nutriušusią, baisią, bet patogią močiutišką pižamą, nusimesti liemenėlę ir susisukusi į antklodę miegoti, kol visa ši istorija liks praeityje. Norėjosi užsisakyti maisto į namus, nors pinigų neturėjau, – vien tam, kad ko nors užkąsčiau ir nereikėtų gaminti pačiai. Bet labiausiai troškau, kad atsirastų žmogus, kuris perimtų visą šitą naštą ir pagaliau viską sutvarkytų. Šiuo metu net ir paprasčiausiems veiksmams reikėjo susiimti kur kas labiau, nei įstengiau.

Ir lyg to būtų maža, pasak mamos, tikriausiai smirdėjau sriuba.

Dar graudžiau apsiverkiau.

Tyliai raudojau apsikabinusi kelius, guosdamasi, kad esu vienintelė visame chirurgijos skyriaus laukiamajame ir galiu ramiai sau verkti, kai kažkas atsikrenkštė. Staigiai pakėliau galvą. Prie įėjimo stovėjo Krisas su mamos krepšiu rankose.

Vos nepratrūkau ašaromis šįryt, kai vietoje Maiko pasirodė jis.

Prisiversti prašyti pagalbos man kainuoja nemažai pastangų, nemėgstu to. O Maikas, užuot atvykęs pats, atsiuntė Krisą.

Sunku suvokti. Baisiai graužiausi, jog mane mažai pažįstantis vyras turėjo taip anksti keltis, kad atvyktų čionai. Buvo gėda dėl mamos nervingų, padrikų kalbų automobilyje. Jaučiausi suirzusi, kad Maikas užkrovė naštą kitam žmogui, o dar labiau stebėjausi, kad nepasivargino man pranešti iš anksto ir neįspėjęs atsiuntė Krisą.

Man patiko Maikas. Jis linksmo būdo ir moka prablaškyti, o man to reikėjo labiau, nei maniau. Pastarieji keli mėnesiai labai išsekino. Bet po šio ryto rimtai svarsčiau, ar turėčiau ir toliau susitikinėti su Maiku.

Tikriausiai per greitai teisiu. Maikui skaudėjo galvą. Galbūt jis iš paskutinių jėgų paskambino Krisui ir prašė pagelbėti. Galbūt Maiką kamavo nepakeliami skausmai ir vien žiūrėti į telefoną kėlė baisias kančias. Bet kažkas man pasirodė keista, tik buvau pernelyg emociškai ir protiškai išsekusi, kad šitai išsiaiškinčiau. Vakar vakare beveik nieko nevalgiau. Dėl žemo cukraus kiekio kraujyje krėtė drebulys, o dėl kofeino stygiaus įsiskaudėjo galvą. Greičiausiai mąsčiau neracionaliai, bet pirmoji instinktyvi reakcija į Maiko dingimą buvo tiesiog nutraukti santykius, nes šiuo metu *trūko* jėgų turėti reikalų su nepatikimais žmonėmis.

Krisas spoksojo į mane dar kelias minutes. Tada paėmė saują popierinių servetėlių iš dėžutės ant kavos staliuko ir perėjęs laukiamąjį prisėdo šalia.

– Imk, – įbruko servetėles man į delnus.

Paėmiau.

– Ačiū. – Išsišnypščiau nosį.

– Viskas gerai? – švelniai paklausė.

Linktelėjau, nudelbusi akis į rankas ant kelių.

Nesulaukusi Kriso atsakymo, po akimirkos pakėliau akis. Jis tik sėdėjo ir stebėjo mane. Atrodė nuoširdžiai sunerimęs.

Rudos Kriso akys tikrai gražios. Pasirodė keista, kad jų nepastebėjau tą vakarą, kai susitikom. Galbūt kaltas prastas apšvietimas. Be to, nestovėjau taip arti. O galbūt nesuvokiau, kokios tos akys šiltos. Būtent todėl man pasirodė tokios gražios.

– Nensė pamiršo krepšį bagažinėje, – paaiškino Krisas.

– Aha. Žinau, – sušniurkščiau. – Neturiu tavo numerio, negalėjau paskambinti. Maikas neatsako į žinutes.

– Jam migrena.

– Taip. Žinau. – Drebėdama įkvėpiau. – Ačiū. Dabar gali keliauti namo. Aš susitvarkysiu.

– Ne.

Ne išsyk suvokiau, ką Krisas pasakė.

– Ką?

– Ne, – pakartojo Krisas. – Pasiliksiu. – Ramiai žvelgė į mane.

Nusijuokiau. Vaikino žodžiai išmušė mane iš vėžių.

– O jei nenoriu, kad liktum? – paklausiau.

– Man vis tiek. Aš pažadėjau. Ir pažadą tesėsiu. O tu negali manęs atleisti. Ne tu manęs paprašei paslaugos, nesi mano viršininkė.

Pralinksmėjusi šyptelėjau.

– Valgei šiandien? – paklausė Krisas.

Papurčiau galvą.

– Ne.

– Gal eikim papusryčiauti? Vaišinu.

– Aš... nežinau, ar derėtų išeiti...

– Operacija truks mažiausiai valandą.

– Iš kur žinai? Juk net nežinai, kokią operaciją jai atlieka. Nebent Maikas pasakė.

– Maikas man nieko nesakė. Įskaitant pasiruošimą ir atsigavimą, visos operacijos trunka ne trumpiau nei valandą. Ligoninėje įdiegta SMS sistema, skirta naujienoms pranešti. Esu tikras, kad tave įtraukė į sąrašą, – paaiškino Krisas. – Kitapus gatvės yra kavinė. Jei gausi pranešimą, parvešiu tave čionai per penkias minutes.

Krisas laukė atsakymo.

– Aš išalkusi, bet tikriausiai nenurysiu nė kąsnio, – papurčiau galvą.

– Vis tiek galėtume nueiti, atsisėsti prie staliuko ir įvertinti duoną.

– Įvertinti duoną... – lėtai pakartojau.

– Taip. Ten yra ir kepyklėlė. Galim nusipirkti kelis skirtingų rūšių kepalus ir paragauti. Įvertinti nuo vieno iki dešimties balų. Kai maudžia skrandį, visada galima valgyti duoną.

Krisas žvelgė į mane visiškai rimtu veidu.

Atsidusau.

– Gerai. Bet reikės patikrinti meniu. Aš alergiška riešutams.

– Žinoma, patikrinsiu.

Krisas be žodžių išsitraukęs telefoną surinko numerį.

Nežinau, kodėl viskas mane vėl sugraudino. Galbūt todėl, kad jaučiausi išsekusi ir netgi tokia smulkmena, kaip įsitikinti, ar restorano valgiaraštis saugus, man šiuo metu atrodė nepakeliama.

Stebėjau Krisą, kalbantį telefonu.

– Alergija žemės riešutams ar lazdynų riešutams? – paklausė pridėjęs telefoną prie ausies.

– Abiem.

Krisas linktelėjo.

– Sveiki, norėjau paklausti, ar jūsų patiekaluose yra riešutų? Ruošiuosi užsukti su žmogumi, alergišku riešutams. Ar jūs tikri? Ar galit dar kartą patikrinti? Paklauskit kepėjų. Gerai.

Krisas atitraukė telefoną nuo veido.

– Prašė palaukti, kol paklaus virtuvės personalo. Ar alergija stipri?

– Taip, – atsakiau.

– Turi vaistų nuo alergijos?

– Taip.

– Kur tavo epinefrino dozė?

– Rankinėje.

– Parodyk.

– Nori pamatyti mano epinefrino autoinjektorių? – šaltai pasitikslinau.

– Taip.

– Tebūnie... – Išėmusi prietaisą padaviau jam.

Krisas petimi prispaudė telefoną prie ausies ir patikrinęs galiojimo datą įvertino skysčio spalvą. Regis, likęs patenkintas jo būkle, grąžino man.

– Išlaikė patikrą? – paklausiau su lengva ironija.

– Aš – farmacininkas. Minesotoje temperatūra labai svyruoja, o tai gali paveikti vaisto kokybę. Šis atrodo geras.

Į mano nepatiklius žvilgsnius Krisas atsakė kvaila šypsena.

– Man patikėta prižiūrėti tave, todėl kviečiu pavalgyti, – paragino. – Džiaugiuosi žinodamas, kad tavo skubiosios pagalbos vaistų galiojimas nepasibaigęs.

Nespėjau atsakyti, kai Kriso telefone vėl pasigirdo balsas.

– Išvis? Jokio šokoladinio kremo, žemės riešutų sviesto ar migdolų miltų? Puiku. Gerai, tuoj atvažiuosim.

Krisas padėjo ragelį.

– Be riešutų. Eime, – paragino galvos mostu per petį. – Išgersim kavos.

Perėjome gatvę. Įeinant į kavinę, jis prilaikė man duris.

Kavinė atrodė jauki – nedidelė, su baru, apstatytu raudonomis taburetėmis, prie lango išrikiuotais staliukais, ant kurių stovėjo vazelės, primerktos rožinių gvazdikų. Prie kasos stūksojo šaldytuvas su bandelėmis, pyragais ir sausainiais, o ant sienos už jo sukabinti krepšiai, pilni šviežiai iškeptos duonos.

Administratorė pasodino mudu prie lango. Po minutės priėjo padavėja su kava. Vidutinio amžiaus moteris, labai panaši į mano mamą.

– Vaikai, ar reikia laiko susipažinti su meniu? – paklausė pildydama mudviejų puodelius.

– Užsisakysim penkis duonos kepalus, – pasakė Krisas.

Moteris pažvelgė į mus per akinių viršų.

– Penkis? Žinokit, jie dideli.

– Taip. Norim paragauti visų rūšių, – nesutriko Krisas.

– Gerai... – nutęsė moteris. – O kaip dėl tavo merginos? – Ji pažvelgė į mane. – Norėsi tik duonos?

– Aš ne jo mergina, – paprieštaravau.

– Ji – mano geriausio draugo mergina, – paaiškino Krisas.

– Hm, – numykė moteris be menkiausio susidomėjimo. – Norėsit ir ruginės duonos?

– Ar skani? – paklausė Krisas.

Moteris gūžtelėjo pečiais.

– Aš nemėgstu. Sinde, ką manai apie ruginę duoną? – paklausė per petį kitos padavėjos, valančios stalą.

– Kaip šūdas burnoj.

Krisas pažvelgė į mane. Mudu linksmai susižvalgėm.

– Ką manai? – paklausė jis.

– Nesijotų ruginių miltų duona, tiesa? Man patinka ruginė, – atsakiau.

– Man taip pat, – linktelėjo Krisas. – Šūdas – subjektyvus dalykas. Mes imsim.

Padavėja, užsirašydama užsakymą, sužiopčiojo be garso.

– Šūdas – subjektyvus dalykas. – Paėmusi iš mūsų valgiaraščius, nuėjo.

– Aš nesu Maiko mergina, – pasiteisinau, padavėjai nutolus tiek, kad negirdėtų.

Krisas nuleido kavos puodelį.

– Oi. Atsiprašau. Tiesiog nežinojau, kaip kitaip...

– Nieko baisaus. Mes tik susitikinėjam. Nieko rimto.

– Supratau. Turi rašiklį?

– Regis, turiu.

Pasiknaisiojusi rankinėje padaviau jam rašiklį. Krisas pradėjo rašyti ant servetėlės.

– Ką darai? – paklausiau.

– Braižau duonos reitingų lentelę.

Su šypsena stebėjau, kaip jis braižė lentelę.

– Tu rimtai žiūri į šį reikalą, – pasakiau.

– O tu ne? Mudu atliekam svarbų darbą.

Krisas braižė lentelę, o aš į savo puodelį supyliau tris vanilinės grietinėlės pakelius. Nugėriau didelį gurkšnį. Kalorijos ir kofeinas užliejo kūną skysta energija. Iškart pasijutau geriau.

Kai Krisas baigė darbą, paėmiau servetėlę ir nupiešiau aplink lentelę gėlių apvadą.

– Noriu žinoti, kaip atsidūrei basomis su Lekse Džeksono Voterso koncerte? – paklausė Krisas, gurkšnodamas kavą.

– Kažkas tualete apvėmė Leksės batus, – paaiškinau piešdama saulėgrąžą. – Jų jau nebuvo galima išgelbėti.

– Tai jai atidavei savo batus?

– Taip. Viena iš mūsų turėjo nešti kitą ant nugaros, o Leksė stipresnė.

– Ar atgavai batus?

– Taip. Leksė juos grąžino kitą dieną – bet kurį laiką buvo neaišku, kaip viskas baigsis. Ji *žinoma* kaip daiktų vagilė. Dažniausiai kniaukia džemperius su gobtuvais. – Kilstelėjau servetėlę parodyti jam savo piešinio.

Krisas pritariamai linktelėjo.

– Ar pažinojai Leksę prieš pradėdama dirbti užeigoje?

– Taip. Gyvenom tame pačiame name. Leksė man ir rado tą darbą.

– Tau patinka dirbti „Donna's"?

Gūžtelėjau pečiais.

– Man patinka darbo grafikas. Aš – vyturys.

Krisas pašaipiai nusijuokė.

– O aš ne.

Mano veidas apsiniaukė.

– Atsiprašau...

Krisas, regis, susizgribo.

– Ne, nieko tokio. Man nesunku atsikelti...

– Regis, sakei, jog jau buvai atsikėlęs.

Kriso lūpų kamputis sutrūkčiojo.

– Na, gerai. Nebuvau atsikėlęs. Bet džiaugiuosi galėdamas padėti. Tikrai.

Nepatikliai pažvelgiau į vaikiną.

– Rimtai, – įtikinėjo Krisas: – Mane kamuoja nemiga. Vis tiek būčiau pabudęs ir tiesiog drybsojęs. Bent kuo nors užsiimu.

Nespėjau jo daugiau paklausinėti, nes patiekė duoną. Padėjusi kepalus ant stalo, padavėja atnešė mums dvi lėkštes, indelį su sviestu ir vėl išėjo. Ji nemelavo, kepalai buvo milžiniški, sukrauti vienas šalia kito ant stalo, tarsi būtume ūkininkų turguje.

– Kaip susipažinai su Maiku? – paklausiau.

Krisas pasidėjęs prancūziškos duonos kepalą arčiau savęs ėmėsi raikyti.

– Mudu užaugom toje pačioje gatvėje. Džesis ir Chavjeras – taip pat. Kartu lankėm mokyklą.

– Ir tą patį koledžą?

Krisas padavė man riekę duonos.

– Ne, Maikas nestudijavo. Jis pasirinko amatą.

Pakreipiau galvą.

– Amatą? Kokį?

Krisas atrodė nustebęs.

– Maikas – licencijuotas meistras santechnikas. Jis tau nesakė?

– Ne…

– Taip. Maikas yra visų galų meistras, – pasakojo Krisas, tepdamas sviestą ant duonos riekės. – Šiuo metu tai jo papildomas darbas. Maikui arčiau širdies asmeninės treniruotės, bet jis *yra* santechnikas.

Nieko sau. Turiu pripažinti, mane sužavėjo. Bet Maikas niekada neminėjo esąs santechnikas, o tai mane dar labiau nustebino.

Krisas linktelėjo.

– Ar jau susipažinai su jo patėviu?

– Dar ne, – papurčiusi galvą atsikandau duonos riekės.

– Tikriausiai matei jo reklaminius stendus. Tualetų Karalius?

Man taip atvipo žandikaulis, kad prisidengiau burną.

– Jis – Maiko patėvis? Tas Henrikas Tiudoras su kanalizacijos pompa?

– Taip. Dėl to Maikas įsitraukė į šį verslą. Išėjęs į pensiją Tonis tikriausiai norės perleisti verslą Maikui.

– Neturėjau nė žalio supratimo, kad jis – Donos vyras. Oho!

Krisas atsikandęs ėmė kramtyti ir parodė į mano duonos riekę.

– Ką manai?

– Skanu. Gardi pluta.

– Taip, bet kietoka. Sunkoka atsikąsti, – kalbėjo apžiūrinėdamas riekę.

– Koks tavo įvertinimas?

Krisas papurtė galvą.

– Duodu septynis su puse iš dešimties. O tu?

– Devynis iš dešimties.

– Tikrai? Tiek daug? – Krisas užrašė mano atsakymą. Tada atidėjęs servetėlę į šalį pradėjo raikyti raugintos duonos kepalą. – Kiek laiko tavo mama bus ligoninėje?

– Jei viskas klostysis gerai, tik šiandien. Mama paslydusi ant ledo susilaužė riešą. Kaulas negerai suaugo.

– Maniau, vėžys ar kas panašaus. Abi atrodėt nusiminusios.

– Jaučiausi nusiminusi, nes ką tik sužinojau, kad mano alkoholikas ir lošėjas tėvas sugebėjo gauti mano socialinio draudimo numerį ir atidaryti dvidešimt dviejų tūkstančių dolerių kredito kortelės sąskaitą. Dabar ši suma jau perduota antstoliams.

Turbūt nereikėjo užkrauti Krisui ant galvos tokių žinių, bet norėjau išsikalbėti. Numesti šią naštą nepažįstamajam ir stebėti, kaip jis krūpteli nuo smūgio. Bet Krisas net nesusiraukė.

– Mano mama mirė prieš tris mėnesius, – tarė. – Jos mirtis buvo netikėta. Aš pats šiek tiek... nesavas. Todėl suprantu.

Mudviem susižvalgius užgimė kažkoks tylus supratimas, tarsi būtume susitarę neslėpti savo problemų ir būti savimi prie šio stalo. Lyg būtume sutarę, kad abiem priimtina tiesiog valgyti duoną, pasinerti į savo jausmus ir išsakyti viską, kas slegia širdį, be jokio abipusio vertinimo – tiesiog buvo gera. Nes kartais jaučiausi pernelyg pavargusi ir išsekusi apsimetinėti, kad laikausi puikiai.

– Ar tavo tėvas taip elgėsi anksčiau? – paklausė Krisas.

– Su mama, – atsakiau stebėdama, kaip Krisas tepa sviestą ant kitos riekelės. – Anot jos, tėvas niekada nežinojo mano socialinio draudimo numerio, todėl liepė dėl to nesijaudinti. Akivaizdu, mama klydo.

– Negali užginčyti skolos?

– Galiu. Ir užginčysiu. Bet tai ilgas procesas, ir ne visada pavyksta viską atšaukti. Vakar valdžia konfiskavo mano grąžinamą mokesčių permoką. Ketinau tais pinigais apmokėti automobilio remontą servise. Mama jau du mėnesius sėdi be darbo. Jai prireiks dar mėnesio atsigauti ir grįžti į darbą. Aš apmoku visas sąskaitas. Man tik šito dabar ir trūko. – Spoksojau nudelbusi akis į duonos riekę lėkštėje. – Tu vaistininkas? – paklausiau pakeisdama temą.

– Taip. Dirbu „Bergmans“.

Didelis mažmeninės prekybos vaistinių tinklas. Šis vaikinas turėjo gerą darbą ir nestokojo proto. Neįsivaizdavau, kaip galima suprasti chemiją. Kažkodėl man atrodė, kad tai sunkiau nei būti gydytoju.

– Tikriausiai teko daug mokytis. Niekada nemėgau mokyklos, – prisipažinau.

– Ar ne? O ką mėgsti?

Gūžtelėjau pečiais.

– Mėgstu gaminti maistą. Beje, atsiprašau, jei smirdu sriuba.

– Tu nesmirdi sriuba. Tiesą sakant, kvepi labai gardžiai.

Pritilusi pakėliau akis.

– Nepamanyk, aš tavęs neuostinėjau, – paskubomis pasiaiškino Krisas. – Tiesiog kai prilaikiau tau duris ir praėjai pro mane, aš...

– Džiaugiuosi, kad nedvokiu sriuba, – pertraukiau slėpdama šypsnį.

Krisas atsikrenkštė.

– Tapsi virtuvės šefe?

– Ne. Dirbusi ne viename restorane įsitikinau, kad niekada nenorėsiu tupėti virtuvėje.

– Ar lankei koledžą?

– Ne. Kartą lankiau keramikos užsiėmimus.

– Esi meniškos sielos, – pagyrė Krisas. Jo žodžiai kažkaip pavertė mano liūdnoką mokymosi patirtį įdomia.

– Galbūt. Retsykiais siuvu. Kartais siuvuosi drabužius, gaminu papuošalus. Vienu metu labai domėjausi kvilingo technika ir man sekėsi, bet iš to nepragyvensi.

Suvibravo Kriso telefonas.

– Atsiprašau, luktelk.

Jis perskaitė žinutę.

– Rašo Maikas, klausia, kur mes.

Stebėjau Krisą, rašantį atsakymą. Susikaupęs atrodė griežtas. Maždaug taip, kaip atrodė tą pirmą naktį.

Tai, kad Krisas neturi antros pusės, sužinojau iš smalsios mamos kamantinėjimų automobilyje. Leksė irgi paminėjo šį faktą, tarsi aukcione rinktų, kuris iš draugų turėtų mane parvežti namo po koncerto. Aš pasirinkau Maiką. Daugiausia dėl to, kad jis nuoširdžiai šypsojosi ir atrodė ne itin susierzinęs, kad paprašiau jo pavežti.

Prisiminusi tą dieną, šyptelėjau. Maikas atvirai su manimi flirtavo, o Krisas tik sumurmėjo kažką, kad gyvena arčiau manęs nei Maikas. Atrodė taip, tarsi jam būtų garbė mane informuoti apie logistiką, kad aiškiai suvokčiau, kiek nepatogumų sukeliu Maikui.

Nusprendžiau sukelti nepatogumų Maikui.

Prieš du mėnesius mirė Kriso mama. Įtariu, visai suprantama, kodėl vaikinas atrodė paniuręs.

Krisas vis dar paniuręs. Bet nieko tokio. Šį kartą nekreipiau per daug dėmesio.

Paragavę raugintos duonos abu jai skyrėme po devynis balus.

– Ar ragausim nesijotų ruginių miltų duonos? – paklausė Krisas.

– Taip.

Atsikandome riekės lygiai tuo pačiu metu ir kramtėme stebėdami vienas kito reakciją.

Nurijau.

– Ir kaip? – paklausiau. – Ar šūdo skonis burnoj?

– Ne. Tikrai ne.

– Ar ne? Žiauriai skani. Kiek duodi balų?

– Sąžiningai? Dešimtuką, – atsakė Krisas.

– Aš taip pat. Mes net nebūtume jos paragavę. – Prisitraukusi servetėlę užrašiau balą. – Gerai, kad nepasidavėm aplinkinių spaudimui.

– Manau, ji derėtų su kiaušiniais.

– Aha.

– Užsisakykim. Paragaukim, – pasiūlė Krisas.

Linktelėjau.

– Gerai.

– Nori šoninės? Kumpio? – paklausė Krisas.

– Žinoma. Tikrai norėčiau kumpio.

Krisui užsakius maisto, supratau, kad jis buvo teisus dėl duonos – ji tikrai nuramino skrandį. Tikriausiai buvau

tokia alkana, kad man svaigo galva, o dabar pasistiprinusi pasijutau geriau. Tiesą sakant, staiga labai išalkau.

Kai po pusvalandžio padavėja surinko mūsų tuščias lėkštes, supratau, kad Krisas privertė mane sukirsti visą pusryčių porciją, – jei būčiau tą rytą likusi viena, tikriausiai nebūčiau nė kąsnio paėmusi į burną. Dabar jaučiausi tikrai gerai ir pasirengusi kaip nors susitvarkyti su likusia dienos dalimi.

Man reikėjo pasėdėti jaukioje kavinėje, išgerti kavos ir papusryčiauti su kuo nors, o ne sėdėti vienai laukiamajame ir leisti jausmams pūliuoti. Krisas tai žinojo. Ir aš už tai jaučiausi dėkinga.

Maikas tikriausiai žinojo, kad Krisas man padės. Siųsdamas jį, Maikas rūpinosi manimi, kai pats negalėjo būti šalia. Išties dėmesinga ir rūpestinga.

Galbūt vis dėlto nederėtų skirtis su Maiku dėl to, kad paliko mane bėdoje.

Sudomino? Pirkite knygą
NAKTIS, KAI MES SUSITIKOM
bene geriausia kaina **ČIA**

Šiltas ir įtraukiantis romanas, kupinas juoko, draugystės ir sudėtingų gyvenimo kartais mums mestelėtų pasirinkimų.

Kiekvieno žmogaus gyvenime nutinka žaibiškų, vos akimirką trunkančių sprendimų, galinčių tapti lemiamais...

Larisą toks momentas užklupo, kai po koncerto teko pasirinkti, su kuriuo vaikinu važiuoti namo. Tą naktį ji net neįtarė sutikusi tobulą vyrą. Ji ir Krisas puikiai sutaria – kartu augina truputį kuoktelėjusį gatvėje išgelbėtą Jorkšyro terjerą, dalijasi mėgstamomis knygomis ir vertina duoną (iš nesijotų ruginių miltų – pati geriausia!). Stengdamasi sudurti galą su galu mergina nuolat dirba daugybę papildomų darbų, bet su Krisu viskas pagaliau atrodo lengva.

Tačiau Krisas – ne tas vaikinas, anuomet parvežęs Larisą namo. Krisas – Larisos vaikino geriausias draugas, tetrokštantis jai laimės. Likdamas nuošalyje Krisas pamažu nyksta, tačiau, žengęs lemiamą žingsnį, sugadintų geriausiam draugui gyvenimą. O jis – tiesiog ne toks žmogus.

„Jimenez šioje kerinčioje ir įkvepiančioje meilės istorijoje dar kartą įrodo retą talentą kurti meilę ir žadinti juoką.“

Booklist

„Kone apčiuopiamas ilgesys ir pamažu kaistanti seksualinė įtampa neleidžia atsiplėšti nuo šios knygos.“

Publishers Weekly

svajonių knygos
9 786090 311509
www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos
PASIDALINK, KAD SKAITAI